

fremstaae som folkelige Høiskoler, lettere og sikrere kunde opnaaes. Denne Hensigt troer jeg klart og tydeligt vilde fremgaae og lettere vilde kunne opnaaes, dersom Paragraphen maatte faae den af mig foreslaaede Redaction; thi jeg maa bestemt fastholde, at det ikke er nogen væsentlig Forandring, der af mig er foreslaaet, men hovedsagelig kun en Redactionsforandring.

B. Christensen: Jeg tager Ordet for særlig at henlede det ærede Things Opmarksomhed paa, at den ærede Taler, der nu satte sig, gjentagende og vistnok med fuldkommen god Følelse har ytret, at det er væsentlig kun en Redactionsforandring, han tilsigter ved de af ham antydede Forslag; men allerede dette forekommer mig at maatte være tilstrækkeligt for os til at slutte os til Ministeren i det Dufte, at den ærede Landstingsmand ikke paa det næste Trin af Sagen vilde fremkomme med de af ham antydede Forslag. Det er ganske vist en god parlamentarisk Skik, som ikke uden paatrængende Nødvendighed bør tilføjes, at man ikke paa det sidste Stadium, et Lovudkast har at gennemgaae i Folkerepresentationen, kommer med saadanne nye Forslag. Jeg for min Deel maa tilstaae, at alene denne formelle Betænkelse, endnu førend jeg hørte Indholdet af den ærede Talers bebudede Endringsforslag, var for mig en stærk Opfordring til at søle mig ugunstig stemt imod disse Forslag; men nu, da det derhos fremgaar, og af den ærede Taler selv er erkjendt, at det ikke er nogen væsentlig Indholdsforandring, men kun en Redactionsforandring, han tilsigter, og da det tillige maa tilstaaes, at de af den ærede Landstingsmand i denne Retning nærede Dufte allerede ved den stedsfundne Forhandling til en vis Grad ere opnaaede, skal jeg ikke nægte, at det for mig stiller sig temmelig klart, at der er kun liden Opfordring til ved 3die Behandling at stille Forslag i saa Henseende.

Bloch: Jeg skal dog i Anledning af, hvad der fremkom fra den ærede Landstingsmand, som nu satte sig, tillade mig at bemærke, at det vistnok er parlamentarisk rigtig,

som han bemærkede, ikke i Almindelighed paa Sagens sidste Stadium at foretage nogen Forandring uden paatrængende Nødvendighed; men jeg troer dog, at der ikke vil være nogen Betænkelse ved i dette Tilfælde at foretage en saadan Forandring, der uden Tvivl let vil kunne gaae igjennem. Jeg har gjentagende bemærket, at det i det Væsentlige kun er en Redactionsforandring, men dog en saadan Redactionsforandring, der vil give Paragraphen et bestemtere og klarere Udtryk og føre til, at den Hensigt, der ligger i Paragraphen, bedre og lettere kan blive gennemført.

B. Christensen: Jeg vilde blot tillade mig at gøre den ærede Landstingsmand opmærksom paa, at han muligens netop ved, under disse Omstændigheder paa dette Trin af Sagen, at lade sine antydede Endringsforslag komme til Afgjørelse ved Stemmegivning staaer den Risiko, at de ville faae langt mindre Betydning, end de i dette Øieblik have ved at blive fremførte paa dette Sted og blive modtagne af den vedkommende Minister paa den Maade, som skeet er, og jeg troer, at han i Realiteten endog arbejder mod sig selv.

Kirke- og Underviisningsministeren: Jeg skal blot bemærke, at naar den ærede Landstingsmand, der først havde Ordet (Bloch), antydede, at hans Forslag blot var en Redactionsforandring, saa søiede han rigtignok til, at det dog skulde gaae ud paa tillige at tydeliggjøre Hensigten med Lovbestemmelsen. Dersom det blot var en Redactionsforandring, saa kunde man vistnok haabe, at naar Sagen kom tilbage til Folkethinget, den da uden Vanskelighed vilde gaae igjennem, skjøndt dette Haab kunde stufes, og der muligens vilde være dem, der ogsaa kunde bringe Noget ind som Redactionsforandring, naar Lovforslaget kom tilbage til Folkethinget; men det skulde nu tillige have den Hensigt tydeligere at bestemme og udtrykke, hvad der er tilsigtet ved Paragraphen. Det forekommer mig dog imidlertid klart, at egentlig ikke Bestemmelsen i Paragraphen trænger til nogen Tydeliggjørelse. Det er saa tydeligt, som vel muligt, at der derved tilsigtes, at Seminarierne